

ROST
ROST

ROST

IRODALMI LAP
2022/1

SZERZŐK:

BÉRES ÁKOS,
BENDE TAMÁS,
CSÓSZ GERGŐ,
FANCSALI KINGA,
FERENCZ MÓNIKA,
JUHÁSZ MÁRIÓ,
KAZSIMÉR SOMA,
KÖRÖSZTÖS GERGŐ,
KÖRTESI MÁRTON,
OLÁH PÉTER,
SZAMOSVÁRI BENCE,
SZEGEDI FANNI,
SZÜCS ANNA EMÍLIA

„Oldani vágyom és oldódni vágyom.
Dalolni vágyom és dallá válni vágyom.
Mind táncoljatok!”

(Weöres Sándor)

Talán vadló lennék.

Amely a mongol sztyeppén kedvére poroszkál,
de a közeledő iszonyat hangjaira felszegi fejét,
majd megiramodik, kíméletlen vágtaiba kezd,
és addig rohan, át a szabadság fűzőld óceánján,
míg maga mögött nem hagyja a heglábak
üregeiben rejtőző veszélyt.

Amely a magasból nézve olyan,
mint egy pályájáról leteríthetetlen meteor,
ami felfoghatatlan sebességgel szeli át
a mélyűr sötét, kietlen tájait.

Ezt válaszoltam, amikor megkérdezted,
legszívesebben milyen állat lennék.

A tetőn álltunk, egy magába roskadó város közepén.
Mint a sziget partjainál felgyűlt törmelék,
úgy terültek szét lábunk alatt, köröskörül,
a kerület kánikulától langyos, málló épületei.

Egyre hangosabban nevettek,
akik azt hitték, hogy már nem lesz több,
hogy már csak az az egy este van.

Minduntalan alámerültek abban
a *gyönyörű, katatón bálban*,
ami egy emelettel lejjebb pulzált és fújtatott,
hogy aztán újra és újra felbukkanjanak,
és megigézve nézzék egy imbolygó
éjszaka szétfolyó fényeit.

Azóta a szórakozóhely sincs már,
felvásárolta egy sikeres vállalkozó.

Bár visszatérni nincs miért,
az elalvás előtti percekben olykor mégis ott vagyok.

Becsukom a szemem, hanyatt dőlök.
Hagyom, hogy a test eggyé váljon
a téglák közé szorult *tört ütemmel*.

A falnál ülünk. Nevetünk.

Felfelé szivárog a zene.
Nem bírunk tovább ellenállni neki,
felugrunk és alámerülünk mi is.

Ahogy feljön a nap, kihullanak belőlünk,
és akár a vadlovak a mongol sztyeppén,
vágtaiba kezdenek folyton változó emlékeink.

tudtuk hogy egyszer ki fog pukkanni
amikor andrissal zajteknóval próbáltuk
tágítani a kozmosz határait
nyilván gyermekteg eljárás
de ha valamit meg akarsz haladni
néha a füledet is be kell áldoznod
dől a hang a gépből
és mi hagyjuk hadd borzolja
a csiga szőrsejtjeit és a hallóideget

amióta láttam azt az urbekszes videót
hogy ketten bajkonurba szökve pillantották meg
feketévé öregedett kockahangárban
a burán fenséges fehér testét
azóta babonáz a fent
pedig a deltaszárnyú csak kétszer
kerülte meg a földet azt is ember nélkül
és hiába beszélnek az orosz
úrprogram feltámadásáról
a halvaszületett ürrepülőt
lassan betemeti a hangár
és a kazah sivatag

na hallod hajtóanyagként
ezt lőjük bele a zenékbe <https://mars.nasa.gov/mars2020/participate/sounds/?playlist=mars&item=wind-on-mars-01&type=mars>
küldi andris meszendzseren
és legközelebb már úgy
ülünk neki a gyártásnak
hogy a vörös sivatag zúgásával
pattanásig tágítsuk a technológia képzeletét
és olyan teknő jelenjen meg nekünk
aminek alapanyaga a legmesszebről
tölti ki a szoba dobozát

ezután pedig nincs más
hátra mint hogy ezzel a zajjal
töltsük fel a programot
és képernyő előtti feszült
figyelemmel nyomjunk le billentyűket
hogy a hanghullámokat összezavarva végre
mi is útra kelhessünk

Próbáltál már fokhagymanyomóval lepkét fogni?
Miért próbáltál volna?
Anyád, ha látná, mit művelsz.
Kecmeregj bele a fejtengerbe.
Mintha a lábad alatt a talaj ellehetetlenedne.

Köhögve röhög, röhögve köhög,
ez nem egy Bobafett koncert,
itt a hangos bőfögés nem elismerés tárgya.
Próbálsz magad átadni az érzésnek,
egyensúlyodat őrizve a sörödet szorongatod,
te már csak az ikszelésre emlékszel,
itt a bólogatás a bevett method.

Állkapcsok, mint az ingaóra.
Mennyi is az idő?
Arról már mindenki megfeledkezett,
sőt, senkit sem érdekel.
A behunyt szemre azért kell napszemüveg,
hogy azt higgyék, látsz.

Vitaminok és mérgek tánca.
Hogy parádéznak itt a hormonok!
A legendáriumokból tudjuk,
magnéziumos vízzel jobban csúszik a lenyelt tablettá.

Érkezik a szeretet.
Annyira *igaz*, és annyira *most* van.
Bőröd felületén még az ütés is simogatásnak hat.
Meglőknek, kilöttyen az italod.
Hagyjuk a szeretetet! „*Szopjál lovat!*”

Mégis te vagy az utolsó ellézungő,
lepattant a lepattanók között.
Lennél máshol, de itt vagy, és miért ne?
Cikázó betűket üldözve pötyögöd az SMS-t:
holnap sajnos nem érsz oda a családi ebédre.

Sosem változik,
akolsötétjében
dühödten pumpáló
szívizom, metronóm,
lézerszeme elmosódik,

csarnokvisszhangokban
ázó stroboszkóp
stop motion zúzalék,
almazöld spongyabóttól
elszorult csövek.

Fogsorvillogás, aggresszív
és személytelen szeretet,
ásványszagú ölelések
verejtékrétegek között,
a hideg mégis kiráz.

Ciripel hazafelé az út,
napfelkeltét elkenő buszok,
dobhártyában lüktető
keringészavar és
álmatlan plafon.

szoros bőrök között valami felpárolog
nyaldosom a falakról
depresszív hedonizmus
ez ugrik be mielőtt megfejtethném
elbújik a gondolat zsíros szavak rétegeiben

inkább kéne demens szövetség
azzal ami most rászorít testemre
inkább mint tehetetlenül
ferde tónusokban hemperegni
hullámzó szobrokkal amikről sót nyaltam

orromba mélyre hasít a fájdalom
az ott lakó sötétség természetes fényt sosem ismert
barlanghasonlat amiből takony ki és ketamin be
az egyetlen filozófiai tétel amit itt
széles körben ismerünk

mi lehet még orrom feketeségében
valami felfelé araszol de célját soha el nem éri
mert útközben minduntalan platónná változik elfelejti
mit is akart mondani hát visszafordul
a zene is orrüregben araszol felfelé
ha célba ér elfelejthetem a román zajokat
orrlükamból kimászom a reggeli fénybe

szemed láttára nőnek a földből a neonzöld hajtások,
kacsukat nyújtják, kecsesen forgó táncosok,
már fákká magasodva suhannak melletted el,
ujjaik közt szórt fény, tarka hexagonok körbe,
sejthártyájuk hullámtaréj, lüktetésük
szapora légzés, egyikük alagúttá mélyül,
fekete, polírozott krómként ömlik a nyárra az éj,
a cseppek gördülése óriás mókuserék,
valami hús, arcodhoz nyúlsz,
de nincs, a kontúrok felpuhulnak, kezed meleg zselé,
viaszházak jönnek megfolyt ablakokkal,
az egyikből kedvesen visszaintegetsz, onnan ide,
majd végig az utcákon, utakon, lámpaoszlop-metronóm,
jó estét, jó reggelt, lábaid dugattyúk, tested olajkamra,
szünni nem akaró morgás és lüktetés, fémcinkék pittyegnek,
fejed felett árnyék suhan, valahonnan kenőanyag érkezik,
egy csillogó robotkar emeli, és a hideg, savas ásványvíz
mint fluorofór mosoly fröcsög a parkettre.

azt hiszed tudod hogyan kreáld meg a rendet
magad körül alvadt és lassú hullámokban habzik
a vágy hogy szabadulhass hogy eltűnj azzal
aki a derekadat fogja éppen és nem akar semmit tőled
mert csak a tested látszik ahogy belépsz ebbe a vákuumba

(ahogy most hullámzik a zene bezavar a szívritmusodba
megföggják a kezed a nyakadba csókol egy kék fénysáv
pirosba fordul érzed ahogy beborít a negyven fokos láz
egy lány megkérdezi van-e nálad valami
nem válaszolsz csak rágyújtasz lassan hunyorogni kell
arra gondolsz milyen jó élni hogy puha a bőröd
és a nyelved épp eléggé nedves arra gondolsz
hogy örökre itt maradsz feloldódsz a falakban
ebben a lépegetésben vízszintes irányban
legbelül a csöndben a sehova sem tartásban)

elköteleződtél a kapitalizmus szivárványos ege alatt –
még magadé sem lehetsz miközben másé vagy
pedig milyen jó lenne néha beolvadni egy új tenyér ráncaiba
fény lenni napraforgó szétesni arccal előre a lépések rezgéshullámaiba
halasztgatni a megmaradást az egységgé formálódás kötelező rendjét
véresre tépkedni a bőrt a körmeid körül
feküdni egy padon belülről élni a lüktetésben
ne te keress végre érted aggódjanak
haljon meg más végre a szerelem nevében

*Sie stellt sich zur Schau für das Konsumprodukt
Und wird von Millionen Augen angeguckt*
Kraftwerk

Modell és milyen jól néz ki,
bárcsak hazavihetném magammal.
Ha táncol, stroboszkópszerűen
világítja meg felülről a Hold.

A zene az ő mozdulataira szól,
a férfiak csak őt követik a szemükkel.
A lapockái jéghegyek: törékenyek,
vonzák a katasztrófaturistákat.

Cipőt adnak rá, amiben megbotlik
és ruhát, amiben nem kap levegőt,
és a zene az ő mozdulataira szól,
és eltörik a bordáját, hogy hajlékonyabb legyen,
és megerőszakolják, hogy munkát kapjon,
és a férfiak csak őt követik a szemükkel,
és drogot kevernek a pezsgőjébe,
ő pedig az egészet összerágja, lenyeli,
aztán meghánytatja magát,
hogy ne kelljen ebből semmit megemésztenie.

Megnyúlik a teste, lassított felvételen akar felrobbanni, újra összeállni. A darazsak szurkálják belülről. Ki is akarnak jutni, bent is akarnak maradni. Kitartóak, nem tudják eldönteni, hol legyenek. Ami előtte van homályos, fehér féregmozgásokat lát. Kiesik a füléből valami, nem tudja felvenni. Addigra már megérkeznek, körbeállják. Bekapja a szöszet, legszívesebben öklendezne, az antennáját ütögetik a fejének. Kirepülnek belőle a darazsak. Nem tud talpon maradni.

Megtalálja a cigit, ami leesett. Rágyújt, maga sem érti, hogyan sikerül kikerülnie őt a tömegnek. Szöszös és színes lábakat lát. Örül, hogy van egy kis nyugalom. Fura íze van, mintha egy virslit szívna. A szeme elé tartja az égő virslit, csodálkozik. Nem nyomja el, szívja tovább. Tinky Winky fölé hajol, mélyen a szemébe néz, a kezét nyújtja.

Nagynehezen feláll, a borsók eltalálják. Nem igazán tud menekülni előlük. A testén pattanak szét. Úgy érzi, egy nagy zöldborsófőzelékben úszik. Meg kéne keresnie a pörköltalapot, a tojáshéjat feleségül venni. Nagyon igyekszik megtalálni. Összeállnak a borsók. Nem tud mit csinálni, le kell mondania erről a házasságról.

Leterítik a teletabik, úthengerek. Szél fúj, mintha nyitva hagyták volna az ajtót. Jönnek a nagy lábukkal. Pakolnak. Kapargatják őt, felszedik. A dinoszauruszok fintorogva zsákba teszik.

elszendergek átrobog
macskatechnora ráz
faiskolát álmodok
lepotty egy almaház
ébredés egy sérvvezív
tajtköve pompeji párna
kifolyt nyálam féltejút
aki átrobog zabálja
kilenc helyett tömődik

a kilence kitartott
felparázslanak szőrig
csendbe tartom vihart fog

elmaró és mohó
semmi az iránya
tűkazol-szemek telibuszon
kékre hűlt kézfogó
céklalé legyen kihugyozom
újracsinálja

semmit se mond mert üzen
minden távlat ujjnyi
macskagépzaj együtem
kifűjni kifűjni
szörgömb lélegzetem

neki iránya annyi
nekem egy se legyen
maradni megmaradni
testképnymatom a padlón
ha kienged az ágyig
visszamaszom kell akarnom
a remény egy tubákszipp
ha kitüsszen egy marad
mégis az egyirány
faiskolából almamag
almamagban cián

almafatörzsben a karmok
tudom hogy áfonyatüskék
tengerületlen partot
érne ha visszafeküdnék

kilencedmagára fúj rá
vihar sarka szőr ég
kiégett körtére futná
hogyha visszadólnék

irháját egy se borítja
a színeket elverekedte
a lepedő megvár tiszta
úgy lehet fordulat ha szembe
szemében pupillája
led csíkok placebofények
emlékét őrző bányá

utolig sohase érek
hatszor lefut kergetem
hatszor lemér
arcom egyszer se legyen
vackorfehér
se áfonyaében

A láthatatlan sípszó
jelére kaszások
és özvegyek szőni
kezdik a hártját,
trambulint a hallójárat
süvítő huzatának,
a kitóduló levegőtől
megfeszül,
a következő ütemben
már dobpergés,
átveszik a hangár
sarkaiban feszenegő
pókhálók, sztereó.

*

Buli van.
Táncolnak szanaszét,
felülről mazsolák
sötét pudingban.
Aztán deréktájon csillogni
kezd a pudingot
át- és átszövő vonal,
valaki felkiált,

pszt, tojik a pók,
és a táncolók alakzatba,
alakzatba, mint egy
telepített erdő,
hálóvá szakadnak össze
szabályos folyosóik.

*

A buli ajtaja kinyílik,
bejön egy
dzsekis kövér,
ki hozta be ide
ezt a szart.
Megrántja a hálót,
minden derék
egyszerre billen,
a következő rántásban
már ott is a ritmus.

*

Kis balhé,
*tépjétek, de ne
szét, hanem össze,
ne pofázz.*

Nem akarom
megvárni, hogy
elvegyék a hálót,
lépnék, de
egy lépésre
tizenhét csipő
rándul, ki kell
alóla bújnom,
négykézláb indulok
a másik irányba.
A lábak közül
már nem tudom
belőni, melyik
fül pókjainak
mérge ez a szám.

Hidegpárna jellemző a Kárpát-medencére:
*kezdetben csak a felszín közelében sűrű köd fokozatosan vastagszik,
majd megemelkedik, rétegfelhőzetté alakul át.*

Ha más tollalval ékeskednél, válassz remekül fényt, árnyékul dőlt betűket. Ezért az ablakot javaslom, ollót, levágni a bérleményhez tartozó függőnyt a szobámban rekedt növényekért, értük érdemes felkelni, de öntözés után már minden rajtam múlik egészen, amíg válogatott módszerekkel el nem alszom. Érdemességről szüretelni ablakhoz hasonló, ajánlott:

Here you go, azóta merek megszólalni angolul, amióta így kellett. Nyugodtan ugorjon ki a harmadikról, aki bizonytalan, mert nálam aztán nem lehet elérni semmit, semmit, akkor sem, ha felbujtásom üres, az eddigieknél jóval hidegebb, száraz, szeles, ellenben nem tűnik vissza a megmarkolt ablakszárny üvegében. A műugrók is tapasztalnak ugyan hűvösebb periódusokat, de a hidegleszakadás autonóm és túl intim – teljességgel megoszthatatlan.

A felhőzet alatt egyhangú, párács, szürke idő. Ráborulok:

álomban igazam van és nem hisz nekem senki.

Vagy a tehetség olyas valami, ami titkóközben elveszhet?

Vagy kibújhatok az intézményesedés alól, ami *el akart fenekeelni*.

Én készségeel elhiszem a jóindulatot, és hallom a vicceiket,

és érzem a látens hőt, és látom a halmazállapot változását –

függetlenedni, mint az éghajlati adottságok, végül

egymást idézik, öngazolálásképp, és nem hasonul meg

a hivatkozás a beágyazódástól, de akkor miért vannak

ennyien ott, ahol semmi lényegi különbség, kérdezem,

vagy védjen tovább az unisex parfüm, tartják, férfias.

Levegő érinti a talajt és lehül.

A *Ficus retusa* nem ejtett levelet, hozott,

tárgya az agglomerát ablakpárkány, bizonyítékul, kilóg.

A szilvásodó ég megruházza a karaktereket.

A kuka alapanyagaiból gyúrt páncélatban

felkészül a kardok dala. Báméskodunk,

ahogy édes giliszták hemperegnek a kövezetben

– megfelelő alap.

A nyestek még nem nyitottak ajtót,

vagy nem nyitottak ránk, attól függ, melyik világ.

Bennem a félelem máig aktív,

mennyi helyen szóródhatnak, hol leszek az,

akit rángatnak, hogy váltson, különben megtagadja magát.

Aztán egy nap, a szokásosnál messzebb esve szét egy cselgáncsdobástól,

feltűnnek a serkenések. Fanszörzet a kilincsnél,

a zár körül, orrszörzet a szagelszívókban,

és egy táncparkett a hónaljamon jár.

Hiába szabadkozom a bizsergés ellen,
cuppog a tapogatózás, talán mert van egy fekete fólia,
amin nem látnak át. A halufény pedig beránt
a bunda alá, amit sikertelenül gyantáztam.

Házhoz ment a sok hormon, daliás tartásban
nem fanyalodott feloszlásra. Lefetelek még egy utolsót
vágatlan virágok harmatából. Megbocsát a nem-lebomló
erőszak, mert a fűkasza kissé ügyis félre lejt.
Folytatás egy új környezettudatban:
a Langusza bál után.

IMPRESSZUM

KIADÓ, FELELŐS KIADÓ: BORDÁS MÁTÉ
SZÉKHELY: 1092 BUDAPEST, FERENC KRT. 6.
FELELŐS SZERKESZTŐ: BORDÁS MÁTÉ
SZERKESZTŐK: KOVÁCS GERGŐ, TANCSIK BRIGITTA
LAPTERV: BORDÁS ORSOLYA

[FACEBOOK.COM/ROSTLAP](https://www.facebook.com/ROSTLAP)
[SOUNDCLOUD.COM/ROSTIRODALMILAP](https://www.soundcloud.com/ROSTIRODALMILAP)
ROSTIRODALMI@GMAIL.COM

/100

